

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2016r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Maciejewska-Papież (spr.)

Sędziowie: SSO Małgorzata Susmaga

SSO Alina Siatecka

Protokolant: asystent sędziego Przemysław Stelmaszyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Agnieszki Hildebrandt

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2016r.

sprawy **T. S.**

skazanego za przestępstwa z art. 288 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 15 września 2015r., sygn. akt. VI K 616/15

1. Uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art.572 kpk umarza postępowanie.
2. Kosztami postępowania w całości obciąża Skarb Państwa.

Alina Siatecka Dorota Maciejewska-Papież Małgorzata Susmaga

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 15 września 2015 r., sygn. akt VI K 616/15, orzekano w sprawie T. S., skazanego:

I. wyrokiem Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 20.05.2008 r., sygn. akt VII K 261/08 za czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk dokonany 19.10.2005 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 5 lat próby, karę grzywny (art. 33 § 2 kk) w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł każda wraz z obowiązkiem naprawienia szkody;

II. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 29.06.2009 r., sygn. akt XIV K 298/09 za czyn z art. 288 § 1 kk dokonany 08.02.2009 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby, karę grzywny (art. 71 § 1 kk) w wysokości 30 stawek dziennych po 20 zł każda (z zaliczeniem na jej poczet dnia zatrzymania), wraz z obowiązkiem naprawienia szkody;

III. wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 29.09.2009 r., sygn. akt VI K 1260/09 za czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk dokonany 26.05.2009 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 569 § 1 kpk w zw. z art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączono orzeczone wobec T. S. wyrokami w sprawach o sygn. XIV K 298/09 i VI K 1260/09 kary pozbawienia wolności i wymierzono mu karę łączną 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono T. S. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. XIV K 298/09, tj. 08.02.2009 r. i w sprawie o sygn. VI K 1260/09, tj. od 26.05.2009 r. do 26.06.2009 r.

W pozostałym zakresie uznano, iż w/w wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu, zaś na podstawie art. 572 kpk umorzono postępowanie w zakresie wyroku o sygn. VII K 261/08.

Z kolei na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono skazanego od ponoszenia kosztów postępowania.

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone przez skazanego T. S. we wniesionej przez niego apelacji własnej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja skazanego okazała się konieczna, albowiem pozwoliła na kontrolę zaskarżonego orzeczenia.

Sąd I instancji nie przeprowadził należycie postępowania w przedmiotowej sprawie, które cechowało się rażącymi uchybieniami, mającymi istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia.

Na akceptację zasługiwało jedynie uznanie przez Sąd Rejonowy, iż na gruncie niniejszej sprawy połączeniu nie podlegał objęciu wyrokiem łącznym wyrok Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 20 maja 2008 r., sygn. akt VII K 261/08.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż Sąd Rejonowy w sposób całkowicie błędny przyjął, iż nie zarządzono wykonania kary dwóch lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 29.06.2009 r. sygn. akt XIV K 298/09. Analiza akt powyższej sprawy jednoznacznie wskazuje, że postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie XII Wydział Wykonywania Orzeczeń z dnia 14 grudnia 2012r. (k. 165 akt XIV K 298/09) zarządzono wobec skazanego T. S. wykonanie kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wspomnianym wyżej wyrokiem.

Jednocześnie należy zauważyć – kierując się założeniem Sądu Rejonowego o nie zarządzeniu wykonania wspomnianej wyżej kary pozbawienia wolności – że w tej sytuacji kara taka nie mogłaby zostać objęta karą łączną o bezwzględny charakterze (wraz z karą bezwzględną 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, sygn. akt VI K 1260/09). Naruszenie przepisu art. 4 § 1 k.k., na które zwrócił również uwagę skazany w swej apelacji, odnosiłoby się bowiem do niezastosowania art. 89 § 1 k.k. w stanie prawnym obowiązującym do dnia wejścia w życie przepisu art. 89 § 1a k.k.

Mianowicie, jak stwierdzono w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2014 r., II KK 284/14, OSNKW 2015/3/27, KZS 2015/1/22, Biul.SN 2015/3/19-20, Biul.PK 2014/11/20-24, do dnia wejścia w życie przepisu art. 89 § 1a k.k. (został dodany ustawą z dnia 5 listopada 2009 r. - Dz. U. Nr 206, poz. 1589), norma prawna zawarta w art. 89 § 1 k.k. była odczytywana jako norma zakazująca orzekania kary bezwzględnej pozbawienia wolności jako kary łącznej w sytuacji, gdy obok kary jednostkowej pozbawienia wolności bezwzględnej istniała także podlegająca łączeniu kara pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2001 r., I KZP 2/01, OSNKW 2001, z. 5-6, poz. 41; a także szereg innych orzeczeń Sądu Najwyższego). Dopiero w odniesieniu do przestępstw popełnionych począwszy od dnia 8 czerwca 2010 r. (a takimi nie były czyny zabronione, za które został skazany T. S.) przepisy art. 85 k.k. w zw. z art. 89 § 1 k.k. w zw. z art. 89 § 1a k.k. - z uwagi na materialnoprawny ich charakter i w konsekwencji konieczność stosowania art. 4 § 1 k.k. - stanowią podstawę do orzeczenia w takiej sytuacji łącznej kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 r., I KZP 13/13, OSNKW 2013, z. 12, poz. 100, wyroki SN: z dnia 12

października 2011 r., V KK 275/11, LEX nr 1044078, z dnia 8 listopada 2011 r., IV KK 171/11, LEX nr 1044052, z dnia 8 lutego 2012 r., IV KK 238/11, LEX nr 1163357).

Jednocześnie należy zauważyć, iż dalsze rozważania w powyższym względzie stają się bezprzedmiotowe wobec treści postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie XII Wydział Wykonywania Orzeczeń z dnia 9 listopada 2013 r. (k. 206 akt XIVK 298/09).

Przede wszystkim wspomnianym postanowieniem stwierdzono, że czyn za który T. S. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 29.06.2009 r. sygn. akt XIV K 298/09 stanowi wykroczenie z art. 124 § 1 kodeksu wykroczeń w brzmieniu obowiązującym od dnia 9 listopada 2013 r., wobec czego zmieniono orzeczoną wobec T. S. tymże wyrokiem (i zarządzoną do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 14 grudnia 2012 r., sygn. akt XII Ko 3684/12) karę pozbawienia wolności w ten sposób, że na podstawie art. 124 § 1 kw w zw. z art. 50 ust. 1 ustawy z 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw orzeczono w jej miejsce karę 30 dni aresztu. Z kolei na podstawie art. 15 § 1 kkw w zw. z art. 1 § 1 kkw i art. 45 § 3 kw postępowanie wykonawcze wobec T. S. umorzono (tj. z uwagi na przedawnienie jej wykonania).

Treść powyżej przytoczonego postanowienia z dnia 9 listopada 2013 r. pozostała jednak poza polem zainteresowania Sądu Rejonowego, co skutkowało rażącym uchybieniem w postaci połączenia kar orzeczonych wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 29.06.2009 r. sygn. akt XIV K 298/09 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 29.09.2009 r., sygn. akt VI K 1260/09, które w istocie nie mogły podlegać połączeniu.

Mając na uwadze powyższe zaskarżone orzeczenie nie mogło się ostać.

Wobec uznania, iż nie zachodzą warunki do objęcia wyrokiem łącznym wskazanych na początku orzeczeń zapadłych wobec T. S. (i to w jakiegokolwiek konfiguracji), kierując się dyspozycją z art. 572 kpk, Sąd Okręgowy zmuszony był uchylić zaskarżone rozstrzygnięcie i umorzyć postępowanie.

Dostrzegając te wskazane powyżej zastrzeżenia, które miały istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, należy uznać, że już samo ich rozpoznanie wystarczyło do wydania orzeczenia przez sąd odwoławczy, nie ma zatem potrzeby szczegółowej analizy pozostałych podnoszonych przez skarżącego kwestii (a dotyczących niewspółmierności orzeczonej represji), albowiem w świetle przedstawionych rozważań byłoby to bezcelowe.

O kosztach postępowania Sąd Odwoławczy orzekł na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. obciążając nimi w całości Skarb Państwa.

Alina Siatecka Dorota Maciejewska-Papież Małgorzata Susmaga